

RESSÒ DE LA PARAULA

CANTS DE VIDA

Himne a qui més va estimar (Salm 46)

Amb un amor obert i universal convidàvem a la lloança, primer tot ésser vivent, amb el Salm 144, després tots els pobles, amb el Salm 66. El motiu d'aquesta crida tan pre-tensiosa, era que compartíem amb tota la creació i amb tots els pobles de la terra un mateix favor del Senyor. Això ens eixamplava el cor i ens movia a cantar, per dir-ho així, amb una abraçada «quasi còsmica».

Amb el Salm 46 ens sentim igualment units a tots els pobles en la lloança. Però advertim una diferència molt important. La mirada del qui canta no està posada en el món, ni en el Poble, que han estat objecte del favor de Déu, de la seva gràcia i el seu amor, sinó en Déu mateix, en el que és Ell.

«El Senyor és admirable, és el gran rei de tota la terra... Canteu i enaltiu el nostre rei... Déu regna sobre les nacions...»

Per cantar de debò aquest salm, hem de fer dos aclariments. El primer, dirigit als antimonàrquics, que senten aversió al títol de rei aplicat a Déu. El segon als monàrquics, que confonen la seva monarquia amb la de Déu.

Diuen els entesos que aquest salm es va compondre en ocasió de la pujada i entronització de l'Arca en el Temple o d'una victòria real del rei i el seu exèrcit sobre una nació pagana. Nosaltres no ho entenem, sinó referit a Jesucrist, concretament participant en l'experiència de la seva Ascensió.

Des de Jesucrist podem donar la raó als antimonàrquics, ja que Ell s'escapolia quan veia que volien fer-lo rei (cf. Jn 6,15; Mc 1,32) i amonestava els seus deixebles, perquè no fessin com els qui dominen aquest món (cf. Mc 10,42-44). Però també podem donar la raó als monàrquics, perquè Ell va acceptar el títol de rei i va dir que ho era i així va quedar escrit (cf. Jn 18,37; 19,19). Encara sort que comptem amb la seva meravellosa explicació: «El meu regne no és com els d'aquest món... No tinc exèrcit... Sóc rei perquè he vingut a donar testimoniatge de la Veritat» (cf. Jn 18,36-37).

Així doncs, la imatge que millor ens acompanya per a cantar aquest salm és precisament el crucificat que tenia damunt el seu cap la inscripció «El Rei dels jueus». Fins a aquí havia pujat a la terra i des d'aquí «va conquerir el món». A aquest cim va arribar Jesús ascendint per la muntanya de l'a-

mor. Més ja no es podia pujar, perquè aquest cim és el llindar del mateix cel.

I com que «es va asseure en aquest tron» tan estrany i tan sublim, precisament per nosaltres, hauríem de completar aquell rètol que van clavar a la Creu afegint «El rei dels jueus, el teu rei i el nostre rei».

I tot seguit convidar al cant, a l'aclamació i a fer sonar la música:

«Pobles tots aplaudiu, aclameu Déu amb crits d'alegria... Déu puja entre aclamacions i al so de trompetes...»

Testimoniis d'un espectacle grans, que podríem denominar avui

«interactiu». Participem de l'escena, perquè som part del poble que aclama i canta. Només dir que seríem una veu dissonant si oblidéssim que els pobles incorporats han estat guanyats únicament pel seu amor i no pel nostre poder, són seus i no nostres; amb ells som germans, que el contemplen i el segueixen, mirant de pujar amb Ell, perquè no hi ha cap altre camí, el que Ell va deixar obert, per tal que el poguéssim caminar i gaudir de la seva glòria.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Vés, i tu fes igual»

Siguem sincers, el papa Francesc, tornant de l'illa de Lesbos amb una colla de refugiats, no solament ens interpel·la, també ens espanta.

Sabem que la fraternitat cristiana no fa distincions d'origen, races o nivell social. Sabem que una de les paràboles més citades de l'Evangeli de Lluc és la del Bon Samarità. Recordem-la. Davant la desgràcia d'un desconegut que ha quedat malferit

en un camí, el samarità en té cura, el porta a l'hostal i paga les despeses de la seva recuperació. No és casual que dos religiosos (un sacerdot i un levita) s'hagin desentès del desconegut. El samarità, jueu de lleialtat discutible, és l'únic que l'ajuda sense escatimar-hi temps, dedicació i diners. «Vés, i tu fes igual», diu Jesús per tota conclusió.

Bergoglio actualitza la paràbola del Bon Samarità i ens interpel·la. Però

també ens espanta. Voldríem acollir tota aquesta gent que fugit de guerres i desgràcies, però ens fa por quedar diluïts per les onades migratòries, ens fa por imaginar una Europa transformada per les mareas d'immigrants.

Aquestes pors, ben legítimes, pertanyen a la política. Els governants fan equilibris entre la raó humanitària i la raó d'Estat. Els estats fan equilibris, però l'amor no en pot fer. La diferència

entre el món actual i el cristianisme és molt estrident.

El nostre temps persegueix per damunt de tot el plaer, la possessió i el benestar material, en canvi el cristianisme només té un propòsit: l'amor.

Cristianisme i món actual són com aigua i oli. Crist és així de radical: «Deixa-ho tot i segueix-me.»

Antoni Puigverd

ECO DE LA PALABRA

CANTOS DE VIDA

Himno a quien
más amó

(Salmo 46)

Con un amor abierto y universal invitábamos a la alabanza, primero a todo ser viviente con el Salmo 144, después a todos los pueblos con el Salmo 66. El motivo de esta llamada tan pretenciosa, era que compartíamos con toda la creación y con todos los pueblos de la tierra un mismo favor del Señor. Esto nos ensanchaba el corazón y nos movía a cantar, por decirlo así, en un abrazo «casi cósmico».

Con el Salmo 46 nos sentimos igualmente unidos a todos los pueblos en la alabanza. Pero advertimos una diferencia muy importante. La mirada del que canta no está puesta en el mundo, ni en el Pueblo, que han sido objeto del favor de Dios, de su gracia y su amor, sino en Dios mismo, en lo que es Él.

«El Señor es admirable, es el gran rey de la tierra entera... Cantad y ensalza a nuestro rey... Dios reina sobre las naciones...»

Para cantar de verdad este salmo, hemos de hacer dos aclaraciones. La primera, dirigida a los antimonárquicos, que sienten aversión al título de rey aplicado a Dios. La segunda, a los monárquicos que confunden su monarquía con la de Dios.

Dicen los entendidos que este salmo se compuso con ocasión de la subida y entronización del Arca en el Templo o de una victoria real del rey y su ejército sobre una nación pagana. Nosotros no lo entendemos, sino referido a Jesucristo, concretamente participando en la experiencia de su Ascensión.

Desde Jesucristo podemos dar la razón a los antimonárquicos, ya que Él se escapaba cuando veía que querían hacerle rey (cf. Jn 6,15; Mc 1,32) y amonestaba a sus discípulos para que no fueran como quienes dominan este mundo (cf. Mc 10,42-44). Pero también podemos dar la razón a los monárquicos, porque Él aceptó el título de rey y dijo que lo era y así quedó escrito (cf. Jn 18,37; 19,19). Menos mal que contamos con su maravillosa explicación: «Mi reino no es como los de este mundo... No tengo ejército... Soy rey porque he venido a dar testimonio de la Verdad» (cf. Jn 18,36-37).

Así pues, la imagen que mejor nos acompaña para cantar este salmo es precisamente el crucificado que tenía sobre su cabeza la inscripción «El Rey de los judíos». Hasta ahí había subido en la tierra y desde ahí «conquistó el mundo». A esa cima llegó Jesús ascendiendo por la montaña del amor. Más ya no se podía subir, porque esa cumbre es el umbral del mismo cielo.

Y como «se sentó en ese trono» tan extraño y tan sublime, precisamente por nosotros, deberíamos completar aquel letrero que clavaron en la Cruz añadiendo «El rey de los judíos, tu rey y nuestro rey».

Y a continuación invitar al canto, a la aclamación y a hacer sonar la música:

«Pueblos todos batid palmas, aclamad a Dios con gritos de júbilo... Dios asciende entre aclamaciones y al son de trompetas...»

Testigos de un espectáculo grandioso, que podríamos denominar hoy «interactivo». Participamos en la escena, ya que somos parte del pueblo que aclama y canta. Sólo que seríamos una voz disonante si olvidáramos que los pueblos incorporados han sido ganados únicamente por su amor y no por nuestro poder, son suyos y no nuestros; con ellos somos hermanos que le miran y le siguen, tratando de subir con Él. Tratando de subir como Él, pues no hay otro camino, el que Él dejó expedito para que pudiéramos andarlo y gozar de su gloria.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Celebració de Sant Josep Obrer
a Sant Boi de Llobregat

El passat dia 24 d'abril, a les 12 h, el bisbe Agustí va presidir l'eucaristia amb la comunitat parroquial de Sant Josep Obrer, de Sant Boi de Llobregat, en ocasió de la celebració de la «Festa de la parròquia», que de fa uns quants anys es ve celebrant el diumenge anterior a l'1 de maig, per tal d'evitar coincidències amb possibles ponts al calendari. A l'eucaristia, que va ser el centre de la festa, hi van participar tots els grups parroquials, de manera que va ser una celebració nombrosa, festiva i agraïda. La figura i el sentit de sant Josep obrer i custodi del Misteri, va embolcallar també els altres actes del dia, com ara la pregària de Laudes, la processó amb el sant fins a la parròquia i la paella al pati per a tothom qui ho va voler, com a cloenda.

BREUS

► **Romiatge a Montserrat de l'Hospitalitat.** L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa celebrarà el Romiatge a Montserrat de les Hospitalitats catalanes el dissabte 14 de maig. Per a inscripcions i més informació, truqueu al tel. 934 874 009 (de 16.30 a 20 hores).

► **XII Jornada d'atenció espiritual i religiosa.** 20 de maig de 2016, a l'Hospital de Sant Rafael (Pg. Vall d'Hebron 107, Barcelona).

Organitzada per la Congregació de les Germanes Hospitalàries, porta per títol «Espiritualitat i necessitats profundes de l'ésser humà». Per a més informació i inscripcions: Sra. Josefa Sánchez, tel. 937 752 200, jsanchez@sagratcormartorell.org

► **Simposi Internacional d'Arqueologia.** «La dualitat de baptisteris en les ciutats episcopals del cristianisme tardoantic». Tindrà lloc a Barcelona els dies 26 i 27 de maig de 2016, organitzat per la Facultat Antoni Gaudí (Ateneu Universitari Sant Pacià).

NECROLÒGIQUES

Mn. Joan Mata Muné. Prevere de l'Església de Sant Feliu de Ll. i rector emèrit de les parròquies de Sta. Maria, de la Llacuna, i St. Pere, de Màger, va morir el dia 22 d'abril, a l'edat de 91 anys, confortat amb els sagraments de l'Església. Les exèquies, presidides pel bisbe Agustí, van tenir lloc dilluns 25 d'abril, a les 10 h, a la Parròquia de Santa Maria d'Olesa de Montserrat. Preguem per ell i encomanem-lo a la misericòrdia del Senyor.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

El nom de Déu és el Misericordiós

En la Sagrada Escripura, el Senyor és presentat com «Déu misericordiós». Aquest és el seu nom, mitjançant ell ens revela, per dir-ho així, el seu rostre i el seu cor. Ell mateix, com ens diu el Llibre de l'Èxode, revelant-se a Moisès s'autodefineix així: «El Senyor! Déu compassiu [misericordiós] i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor» (34,6).

El Senyor és misericordiós: aquesta paraula evoca una actitud de tendresa, com la d'una mare envers el seu fill.

Després està escrit que el Senyor és «compassiu», en el sentit que té la gràcia, que té compassió i, en la seva grandesa, s'inclina sobre el qui és feble i pobre, sempre preparat per acollir, per comprendre, per perdonar.

Aquest Déu misericordiós també es diu que és «lent per al càstig», literalment, «de respiració llarga», és a dir amb la respiració profunda de la paciència i de la capacitat de suportar.

I finalment, el Senyor es proclama «ric en l'amor (i en la fidelitat).»

Una fidelitat sense límits: aquesta és l'última paraula de la revelació de Déu a Moisès.

Aquest Déu misericordiós és fidel en la seva misericòrdia.

En aquest Jubileu de la Misericòrdia, confiïm-nos totalment a ell, i experimentem la joia de ser estimats per aquest «Déu compassiu [misericordiós] i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor [i en la fidelitat].»

(Dimecres, 13 de gener de 2016)

VI Trobada diocesana d'escolans a Montserrat

La Delegació de Pastoral Vocacional, conjuntament amb els seminaristes i la Delegació de Catequesi, està preparant la VI Trobada diocesana d'escolans amb el mateix lema de l'Any Jubilar de la Misericòrdia: «Misericordiosos com el Pare.»

Tindrà lloc a Montserrat, el proper dissabte 14 de maig.

Són convidats a la trobada els escolans de les nostres parròquies, així com els infants que participen en els grups de catequesi de postcomunió.

El programa començarà a la Casa de l'Església, punt de sortida en autocar fins a Santa Cecília de Montserrat, on hi haurà una pregària amb el bisbe Agustí, i després, la pujada caminant a Montserrat, on un monjo explicarà el sentit de la Porta de la Misericòrdia, que travessaran els es-

colans. La trobada acabarà després de dinar.

Per a més informació us podeu adreçar a: trobadaescolans@bisbatsantfeliu.cat

L Jornada Mundial de les Comunicacions Socials

«Comunicació i Misericòrdia, una trobada fecunda» és el lema d'aquesta jornada que se celebra, com cada any, el diumenge de l'Ascensió. Amb aquesta, són ja 50 anys de Jornades per celebrar, recordar i animar la presència de l'Església i dels cristians en el món de la comunicació social. El missatge del papa Francesc fa present l'Any Jubilar que estem vivint i recorda que el context de la misericòrdia és el millor ambient perquè la comunicació entre les persones sigui eficaç i doni fruit. Aquesta jornada pot ser un estímul per reflexionar sobre la importància de la comunicació en la missió de l'Església i per pregar per aquells que es dediquen en aquest camp a realitzar l'encàrrec de Jesús:

«Aneu per tot el món i anuncieu l'Evangeli» (Mc 15,16).

Oratori d'infants

Amb l'objectiu de donar a conèixer aquesta nova pedagogia de catequesi amb infants, centrada en la seva capacitat de contemplació, el 15, 16 i 17 d'abril passat van tenir lloc a la Casa de l'Església unes intenses jornades de formació dirigides pel mateix pare Gonçal Carbó, escolapi, iniciador d'aquest Oratori.

Van participar una quarantena de catequistes i agents de pastoral de la

diòcesi, que van seguir les sessions teòriques i pràctiques de les jornades, amb un taller de pregària amb nens de la diòcesi i experiències concretes del que l'Oratori ha significat per a altres infants. La seva suggeridora pedagogia de l'amor i la benedicció aporta una alenada d'aire fresc per enriquir la catequesi a les parròquies, ajudant catequistes i infants a experimentar una relació viva amb Jesús.

AGENDA

■ **Confirmacions d'adults.** Tindran lloc el dia de Pentecosta, 15 de maig, a les 19 h, a la Catedral de Sant Llorenç.

■ **100 anys de la dedicació del temple parroquial de Sant Pere de Lavern.** 15 de maig, a les 11.30 h, amb la presència del bisbe Agustí, que presidirà l'eucaristia i confirmarà els joves que s'hi han preparat a rebre el sagrament.

■ **Trobades de formació per a preveres i capellans.** El dia 10 de maig, a Vilafranca, per a la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf, i el 17 a Sant Feliu, per a la Vicaria del Llobregat. S'aprofundirà la temàtica de la comunicació i la comunió, emmarcada en el Pla Pastoral i en el Jubileu de la Misericòrdia.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. □ **Dilluns** (lit. hores: 3a setmana) [Fets 19,1-8 / Sl 67 / Jo 16, 29-33]. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.; sant Nicolau Albergato, bisbe.

10. □ **Dimarts** [Fets 20,17-27 / Sl 67 / Jo 17,1-11a]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.; beat Enric Rebuschini, prev.; beat Damián de Molokai, prev.

11. □ **Dimecres** [Fets 20,28-38 / Sl 67 / Jo 17,11b-19]. Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida; sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978);

santa Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

12. □ **Dijous** [Fets 22,30;23,6-11 / Sl 15 / Jo 17,20-26]. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats a Roma, mrs.; sant Pancraç (s. III-IV), mr. romà; sant Domènec de La Calçada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports; beat Francesc de Siena, prev. servita.

13. □ **Divendres** [Fets 25,13-21 / Sl 102 / Jo 21,15-19]. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. cong. del Sagrat Cor de Bètharam; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg., fund. Salesianes (FMA 1872); sant Andreu Huberto Fournet, prev.

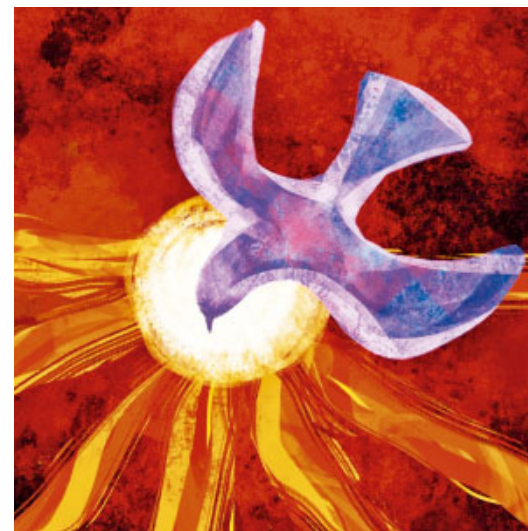
14. ■ **Dissabte** [Fets 1,15-17. 20-26 / Sl 112 / Jo 15,9-17]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Fets 1,15-26); santa Gemma Galgani, verge seglar; sant Pasqual I, papa; la Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València i la seva regió.

15. □ **Diumenge vinent**, Pentecosta [Fets 2,1-11 / Sl 103 / 1C 12,3b-7.12-13 / Jo 20,19-23]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb Maria de la Cabeza, patró de la pagesia; sant Torquat, bisbe de Guadix i màrtir; santa Joana de l'Estonnac, religiosa viuda, fundadora de la Companyia de Maria, de Bordeus (ODN 1607); sant Eufrasi, bisbe i màrtir.

L'Ascensió del Senyor

COMENTARI

D'aquí a pocs dies sereu batejats amb l'Esperit Sant

Després del Ministeri públic i quan *als Apòstols se'ls ha aparegut durant quaranta dies donant-los proves que era viu*, ara li pregunten: *Senyor, restablireu ara la reialesa d'Israel?* Davant pregunta tan descoratjadora, Jesús respon: *Quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem i fins als límits més llunyans de la terra.*

Jerusalem és la primera etapa del testimoniatge. Per això cal *no allunyar-se de Jerusalem* i no abandonar la Comunitat; *esperar la Promesa* amb esperança filial en el Pare-Déu; i acollir el do diví amb què *sereu revestits del poder de Dalt*.

Heb dedica la part central a presentar Crist com perfecte i consagrat *Gran Sacerdot* mitjançant el culte nou del sacrifici del seu propi cos *ofert una sola vegada com a víctima per abolir el pecat*. Per això *la sang de Jesús ens permet d'entrar confiadament al lloc santíssim*. Perquè Jesús *va prendre damunt seu els pecats de tots*, fent realitat l'estil del Servent del Senyor d'Is 53,12.

Així ha inaugurat l'entrada obrint-nos un camí nou i viu.

En conseqüència *presentem-nos-hi amb tota la fe d'un cor que no enganya i mantinguem ferma l'esperança que ens dona la fe que professem*: Déu compleix fidelment.

El Ressuscitat, que *obre als deixebles el cor per comprendre les Escriptures* (v. 45), els recorda: *«El Messies havia de patir i ressuscitar al tercer dia; i calia predicar en nom d'Ell a tots els pobles la conversió i el perdó dels pecats.»*

El projecte salvador de Déu reclama l'obra de Jesús (*patir i ressuscitar*) i també l'acció dels seus deixebles (*predicar la conversió i el perdó*).

La missió realment divina de ser testimonis engrescadors del Ressuscitat necessita força divina. Per això Jesús els promet:

«Jo us enviaré el do que el Pare ha promès», sense el qual l'objectiu seria mera utopia.

Als deixebles de Crist, d'ahir i d'avui, què els cal fer? *No moure's de la Ciutat* i no abandonar la Comunitat, *fins que haureu estat revestits del poder que us vindrà de Dalt*.

El poder transformador de l'Esperit Sant, quan és acollit de cor per la Comunitat com a do de Déu, fa dels seus membres *testimonis* fidels del Ressuscitat.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del regne de Déu. Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel?» Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samària i fins als límits més llunyans de la terra.» Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

▶ Salm responsorial (46)

R. *Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.*

Aplaudiu, pobles de tot el món, / aclameu Déu amb entusiasme. / El Senyor és l'Altíssim, el terrible, / Rei de reis a tot el món. R.

Déu puja enmig d'aclamacions, / al so dels corns puja el Senyor. / Canteu a Déu, canteu-li, / canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món, / canteu a Déu un himne. / Déu regna sobre les nacions, / Déu seu al tron sagrat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,17-23)

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa imensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el féu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els títols que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

(Lc 24,46-53)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Així ho diuen les Escriptures: El Messies havia de patir i de ressuscitar el tercer dia, i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis. Ara, jo us enviaré el do que el Pare ha promès, i vindrà sobre vosaltres; no us mogueu de la ciutat fins que haureu estat revestits del poder que us vindrà de dalt.» Després se'ls endugué fora, fins a prop de Bet-Hània, alçà les mans i els bené. Mentre els beneïa, s'allunyà d'ells portant amunt cap al cel; ells es prosternaren adorant-lo. Després, plens d'una alegria immensa, se'n tornaren a Jerusalem. I continuament eren al temple donant gràcies a Déu.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(He 1,1-11)

En mi primer libro, querido Teófilo, escribí de todo lo que Jesús fue haciendo y enseñando hasta el día en que dio instrucciones a los apóstoles, que había escogido, movido por el Espíritu Santo, y ascendió al cielo. Se les presentó después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo, y apareciéndoseles durante cuarenta días, les habló del reino de Dios. Una vez que comían juntos, les recomendó: «No os alejéis de Jerusalén; aguardad que se cumpla la promesa de mi Padre, de la que yo os he hablado. Juan bautizó con agua, dentro de pocos días vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo.» Ellos lo rodearon preguntándole: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino de Israel?» Jesús contestó: «No os toca a vosotros conocer los tiempos y las fechas que el Padre ha establecido con su autoridad. Cuando el Espíritu Santo descienda sobre vosotros, recibiréis fuerza para ser mis testigos en Jerusalén, en toda Judea, en Samaria y hasta los confines del mundo.»

Dicho esto, lo vieron levantarse, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Mientras miraban fijos al cielo, viéndolo irse, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que os ha dejado para subir al cielo volverá como le habéis visto marcharse.»

▶ Salmo responsorial (46)

R. *Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas.*

Pueblos todos, batid palmas, / aclamad a Dios con gritos de júbilo; / porque el Señor es sublime y terrible, / emperador de toda la tierra. R.

Dios asciende entre aclamaciones; / el Señor, al son de trompetas; / tocad para Dios, tocad, / tocad para nuestro Rey, tocad. R.

Porque Dios es el rey del mundo; / tocad con maestría. / Dios reina sobre las naciones, / Dios se sienta en su trono sagrado. R.

▶ Lectura de la carta de san Pablo a los Efesios (Ef 1,17-23)

Hermanos que el Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os conceda espíritu de sabiduría que os revele un conocimiento profundo de él; que ilumine los ojos de vuestro corazón, para que conozcáis cuál es la esperanza de su llamada, cuál la riqueza de la gloria de su herencia otorgada a su pueblo y cuál la excelsa grandeza de su poder para con nosotros, los creyentes, según la fuerza de su poderosa virtud, la que ejerció en Cristo resucitándolo de entre los muertos, sentándolo a su derecha en los cielos por encima de todo principado, potestad, autoridad, señorío y de todo lo que hay en este mundo y en el venidero; todo lo sometió bajo sus pies y a él lo constituyó cabeza de la Iglesia por encima de todas las cosas; la Iglesia es su cuerpo, la plenitud de todo lo que existe.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas

(Lc 24,46-53)

En aquel tiempo dijo Jesús a sus discípulos: «Estaba escrito que el Mesías tenía que sufrir y resucitar de entre los muertos al tercer día, y que hay que predicar en su nombre el arrepentimiento y el perdón de los pecados a todas las naciones, comenzando por Jerusalén. Vosotros sois testigos de estas cosas. Sabed que voy a enviar lo que os ha prometido mi Padre. Por vuestra parte quedaos en la ciudad hasta que seáis revestidos de la fuerza de lo alto». Los sacó hasta cerca de Betania. Levantó las manos y los bendijo. Y mientras los bendecía, se separó de ellos y subió al cielo. Ellos lo adoraron y se volvieron a Jerusalén llenos de alegría. Estaban continuamente en el templo bendiciendo a Dios.

Mn. José Luis Arín